

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **B. C.**
státní příslušnost Turecká republika

zastoupený Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou
se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 31. 7. 2020 č. j. OAM-697/ZA-ZA11-ZA17-2019, o
udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 31. 7. 2020 č. j. OAM-697/ZA-ZA11-ZA17-2019 žalované Ministerstvo vnitra České republiky rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu řízení vzal žalovaný za objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z nástupu na povinnou vojenskou službu a problémy stran soužití kurdeckého a tureckého etnika. Podle žalovaného tyto důvody nebylo možno podřadit pod důvody taxativně vymezené v ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu, a jelikož žalovaný neshledal důvody ani pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil situaci a postavení Kurdů při výkonu základní vojenské služby a možnost zapojení takovýchto osob do ozbrojených konfliktů na východě země a skutečnost, zda dochází při těchto ozbrojených konfliktech k válečným zločinům. Odkázal přitom na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 10. 2019 č. j. 43 Az 27/2018-51, který mimo jiné odkázal na článek Amnesty International z 21. 10. 2019 nazvaný „Sýrie: důkazy o válečných zločinech a humanitární katastrofa“. Podle žalobce si měl žalovaný opatřit zprávy Amnesty International a Human Rights Watch monitorující porušování lidských práv. Žalovaný tedy neshromáždil relevantní informace ohledně skutečného dodržování zákonné úpravy ve prospěch Kurdů a dostatek důkazů týkajících se výkonu vojenské služby kurdeckými příslušníky, jejich zapojení do ozbrojených konfliktů na východě země a možnost poskytnutí jejich ochrany vojenskou policií. Žalobce proto navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2020 č. j. OAM-697/ZA-ZA11-ZA17-2019 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce krajský soud přitom vycházel z ust. § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s.ř.s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 5. 8. 2019. Při poskytnutí údajů k této žádosti o mezinárodní ochranu dne 12. 8. 2019 uvedl, že měl vyřízeno české schengenské vízum, na které přicestoval letecky z Istanbulu do Prahy a následně se vydal do Spolkové republiky Německo, odkud byl vrácen jako „dublinký transfer“. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je to, že v Turecku studoval na univerzitě a po studiu bylo těžké si pro něj najít práci. Neustále na něj byl činěn nátlak jako na Kurda a začal studovat další vysokou školu, kterou po dvou letech zanechal; stále je v Turecku veden jako student účetnictví – oboru účetnictví. Jako další důvod uvedl to, že byl odsuzován, protože nevyznával žádné náboženství, nedrží půstu a nechodí do kostela. Dne 12. 8. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Při něm žalobce mimo jiné uvedl, že se obává nástupu na povinnou základní vojenskou službu, kde by to měl jako Kurd těžké, protože Kurdové, kteří jsou na vojnu, mohou být zavražděni anebo musí bojovat

proti jiným Kurdům. Četl a viděl to na internetu. Turecká armáda bojovala proti Kurdům v Sýrii a Turecku a to je jeho etnikum. Erdogan je fašista, který chce Kurdy zprovodit ze světa. Na otázku, jaké měl v Turecku problémy s policií, odpověděl, že během studia na vysoké škole se jako studenti snažili žít jako Kurdové a tím na sebe upozorňovali, což jim bylo zakázáno. Na půdě univerzity chtěli dělat kulturní akce podle kurdských zvyklostí, avšak policie zasáhla a jednou jich 67 studentů předvedli na policii, kde jim kvůli akcím nadávali a byli hrubí. Jeho cílovým státem pro udělení azylu bylo Německo, kde letěl za příbuznými, avšak byl měsíc po prvním příletu v roce 2018 držen v Praze a čekal, že ho převáděči zavedou do SRN. Žalobce dále uvedl, že univerzitu dokončil 3. 8. 2015 a poté sháněl na mnoha místech práci, přičemž ve státní správě to nebylo možné, byl i na výběrovém řízení, které bylo následně zrušeno. Čelil také nárazkám lidí na ulici kvůli tomu, že nemá žádné náboženské vyznání. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že když byl v roce 2018 držen v Praze, ze stresu mu ochrnula pravá strana tváře. Součástí správního spisu žalovaného jsou i zprávy o zemi původu žalobce, a to:

- Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR o bezpečnostní a politické situaci v Turecku, sestaven k srpnu 2019,
- Zákon Turecka o vojenské službě v platném znění,
- Informace Ministerstva vnitra Velké Británie ze září 2019 o Turecku,
- Informace Ministerstva vnitra Velké Británie z října 2019 nazvaná „Turecko: Kurdové, Lidová demokratická strana (HDP) a Strana Kurdských pracujících (PKK),
- Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska o základní vojenské službě v Turecku z července 2019,
- Zpráva BBC nazvaná „Nový turecký systém pro vojenskou službu vstupuje v platnost“ ze dne 26. 6. 2019,
- Informace odboru azylové a migrační politiky MV ČR nazvaná „Turecko – Sýrie ze dne 20. 4. 2020 a Informace téhož odboru ze dne 10. 7. 2019 o svobodě vyznání v Turecku,
- údaje o Turecku mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z roku 2018.

6. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

7. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce

2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

8. Podle odstavce 2, téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
9. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů tak, jak mu to ukládá ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Zásadní žalobní námitka spočívala v tom, že žalovaný nedostatečně posoudil situaci a postavení Kurdů při výkonu základní vojenské služby a jejich možné zapojení do ozbrojených konfliktů, při kterých dochází k válečným zločinům; žalobce přitom odkázal na shora citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 10. 2019. Tento rozsudek mimo jiné odkázal na článek Amnesty International z 21. 10. 2019, který pojednává o porušení základních lidských práv v rámci ofenzivy na severovýchodě Sýrie podporované tureckou armádou.
10. Krajský soud musí k uvedené žalobní námitce poukázat na to, že otázkou branné povinnosti po návratu do Turecka a případně možným bojem proti Kurdům se opakovaně ve své judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 9. 7. 2020 č. j. 8 Azs 299/2019-55 odkázal na své dřívější rozhodnutí ze dne 7. 8. 2012 č. j. 2 Azs 17/2012-44, v němž konstatoval, že pravděpodobnost vojenského nasazení Kurdů do operací v jihovýchodním Turecku proti jejich vůli je nepatrná a z ničeho není zjevné, že by tyto operace zahrnovaly jednání či zločiny ve smyslu článku 12 odst. 2 směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, jak předpokládá článek 9 odst. 2 písm. e) této směrnice. V témže rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že potenciální hrozba trestního stíhání pro nenastoupení vojenské služby automaticky nezakládá azylově relevantní pronásledování, ale zakládá jej pouze tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se bránc odmítne účastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Kurdským brancům, kteří odmítnou nastoupit povinnou vojenskou službu, sice hrozí trest, nejsou však žádné důvody se domnívat, že by tento trest byl uplatňován diskriminačním způsobem právě vůči Kurdům a že by ukládání tohoto trestu či jeho výkon byl nepřiměřený, nelidský či jinak porušoval lidská práva. Samotný fakt, že i Kurdové podléhají v Turecku branné povinnosti a pokud se jí vyhýbají, jsou za to stíháni a trestáni jako jiní občané Turecké republiky, odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu

nezakládá. V rozsudku ze dne 7. 11. 2019 č. j. 2 Azs 75/2019-46 Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že reflektoval též aktuální vývoj v Turecku (říjen 2019) ve vztahu ke kurdské menšině, který souvisí s tureckou operací spočívající ve vpádu ozbrojených sil Turecka do severní Sýrie v oblasti Eufratu, která je pod kontrolou kurdských milic a konstatoval, že tento ozbrojený konflikt je lokalizován výhradně na konkrétním území (část hranice se Sýrií), o němž nelze bez dalšího říci, že se jedná o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka.

11. Součástí informací o zemi původu žalobce, které si žalovaný opatřil pro své rozhodnutí, je i Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska, pojednávající o základní vojenské službě v Turecku z července 2019. V této zprávě se mimo jiné uvádí, že turecká legislativa nedělá žádné rozdíly mezi osobami pocházejícími z různých etnik. To platí také pro pravidla výkonu základní vojenské služby a umístění branců. Proto se může stát, že branec kurdského původu bude sloužit v provincii vytvořenou kurdskou většinou. Neexistují žádná nařízení, podle kterých by turečtí Kurdové sloužící v armádě byli nasazováni do bojů proti tureckým Kurdům. Armáda před několika lety zastavila nasazování vojáků vykonávajících základní vojenskou službu do ozbrojených konfliktů. Vojenské operace vykonávají vojáci z povolání, a to jak na jihovýchodě Turecka, tak v Iráku a Sýrii. Dále se v této zprávě uvádí, že bojové síly v příhraničních oblastech tvoří většinou vojáci z povolání, vycvičení k působení v oblastech s vysokým bezpečnostním rizikem a že Turecko výrazně snížilo počet vojáků v základní službě sloužících v nebezpečných (příhraničních) oblastech, kde se provádí protiteroristické operace.
12. Krajský soud se zřetelem k výše uvedenému zavírá, že žalobní námitka nedostatečného posouzení postavení Kurdů při výkonu základní vojenské služby je nedůvodná stejně tak jako i námitka, že si žalovaný neshromáždil dostatek potřebných důkazů pro své rozhodnutí. Naopak použité zdroje informací o zemi původu žalobce lze považovat za dostatečné a aktuální.
13. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu žalobce ako nedůvodnou zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
14. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 21. 12. 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce